

вено, и оцетъ а е червенъ, и вода та е пакъ чървена. Какъ ще да познаешъ гдѣ е вода та, вино то и оцетъ а?

С. Ще да ги вкусиж.

От. Знаешъ ли кой вкусъ има вино то и оцетъ а?

С. Ей знамъ ги твърдѣ добрѣ.

От. Знакъ а тѣхенъ е вкуса: но нека см етнимъ, че не е край да ги вкусишь, а искашь да знаешъ, що има въ сѣка чашя: какъ ще ги испыташь инакъ?

С. Ако ги невкусиж незнамъ какъ инакъ.

От. Азъ щѣ ти кажъ и другъ знакъ, мирисма та: вино то има инакъж миризма отъ оцетъ а: но вода та, кога то е чиста, нема никаква миризма. Познавашъ ли брата си Дима?

С. Познавамъ го твърдѣ добрѣ.

От. Та какъ го познавашъ?

С. Отъ лице то му.

От. Твърдѣ добрѣ? Ако стояж тамо срѣща шест-десять дѣца, не щеше да познаешъ друго отсвѣнъ брата си Дима: защо никой не може да има сѣщо то еднакво лице съ брата ти. Ты имашъ за знакъ лице то му, отъ което можешъ да го отличишь отъ сички тѣ други чело-вѣцы. Таквизи знаковы трѣба да съгледва нѣкой на сички тѣ вѣщи, за да не препознае друго вмѣсто друго. Когато можешъ да отдѣлишь една вѣщь отъ друга, тогава се казва, че ѿж познавашъ. Искамъ да видѣж, да ли можешъ да забѣлѣжишь безгрѣшно знака. Отъ тѣя десять тѣ листа отъ книга та съгледай само този: мъчнсе да намѣришь знака, отъ когото да можешъ да го познаешъ. Утрѣ азъ щѣ те попытамъ кой листъ бѣше твоя, и ти тогази трѣбе да отдѣлишь него отъ сички тѣ други.